

La felicitat angoixa compartida

Àlex Rigola reincideix en Txèkhov i en introduir el públic dins d'una caixa amb els actors, demà a Salt

Ariadna Gil i Gonzalo Cunill, en un assaig Foto: ALBA PUJOL.

Rigola defensa bon text i actors compromesos per poder parlar ben profund en el públic

Àlex Rigola diu sentir-se molt feliç de reproduir l'angoixa que denunciava Txèkhov amb aquell desenganyat oncle Vània. La seva versió, Vania (Escenas de la vida), que s'estrena demà al Teatre de Salt, repeteix l'aventura d'introduir els espectadors en una caixa, com a Who is me? Passolini. Ara les dimensions han crescut de 15 a 60 espectadors i, al costat de Gonzalo Cunill (que ara assumeix les rèpliques del doctor utòpic Torvald), se sumen Ariadna Gil (Helena), Luis Bermejo (Vania) i Irene Escolar (Sofia). L'obra és una coproducció del Teatro El Canal i, després de les quatre funcions al Temporada Alta, no hi ha prevista estada a Barcelona. Els actors comparteixen l'angoixa feliçment.

Per Salvador Sunyer, director de Temporada Alta, el mèrit de Rigola és que quan ha trobat un llenguatge escènic que funciona, se n'aparta per trobar-ne de millors. L'opció de tancar públic i actors en una caixa és la de convidar els espectadors a la sala d'assaig: quan els actors encara no han decidit com construiran els seus personatges. I és que, com a Ivanov, Rigola ha fet una dramaturgia eliminant tot costumisme i fent que els actors es diguin pels seus noms reals. Perquè Rigola aspira que siguin ells mateixos, en tot moment, tot i que expressant-se únicament amb les rèpliques escrites per Txèkhov.

I per què triar Vània? D'entrada, Rigola remet a la referència de la

versió de Veronese que es va veure a l'Espai Lliure el 2008: Espia a una mujer que se mata. En la seva versió, els actors també vesteixen de carrer i s'han d'escapar de com projectar el personatge. Això "obliga a ensenyar les pròpies misèries", comenta l'actriu que interpreta la dona jove del professor. És un exercici de generositat actoral, comenta Rigola. En la seva adaptació, el director ha decidit eliminar el professor sobre el qual pivoten la resta de personatges. Perquè, en realitat, no fa res. Només és el nexa de les projeccions que s'han fet tots els altres. I les escenes dramàtiques es viuen en la masia rural (amb amors frustrats i una evident buidor i desengany), és la demostració lúcida de la persona adulta quan s'adona que "allò que esperaves de la vida és diferent", remata Rigola. Manté l'existencialisme d'Ivanov.

Per Ariadna Gil, l'aventura ha mantingut una estranya combinació "d'alliberament i vertigen". Aquesta posada en escena, molt despallada de tot artifici, permet que els actors respirin i validin els pensaments dels personatges de Txèkhov: els que interpreten i els que comparteixen escena. Cunill admet que la distància és curta tant entre els altres actors com amb el públic, per la qual cosa alguns textos es diuen directament als ulls dels

espectadors. I això obliga a una notable receptivitat del públic, que esdevé una part activa de la funció. Per això, el grup que es congregui cada cop implicarà una manera diferent de respirar el mateix text.

Rigola defensa, ara, un repartiment curt per a un nombre reduït de públic; eliminar recursos de llums, vestuari i escenografia. Segur que un bon text i unes interpretacions compromeses puen més profund que el teatre espectacular.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-11-2017 Pàgina 41

-El Punt Avui. Barcelona 15-11-2017 Pàgina 29

-El Punt Avui. Camp i Ebre 15-11-2017 Pàgina 29

-El Punt Avui. Lleida 15-11-2017 Pàgina 29

-El Punt Avui. Maresme 15-11-2017 Pàgina 29

-El Punt Avui. Catalunya Central 15-11-2017 Pàgina 29

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1281927-la-felic-angoixa-compartida.html>